

jucind cu toată convingerea roluri de copii. Simți că și lor le face plăcere să se întoarcă pentru scurt timp în copilărie. Relațiile dintre ei, felul lor de a privi ceea ce îi înconjoară e copilăresc și naiv. Pentru ei, spălătul e o problemă foarte serioasă, un fel de rit pe care-l îndeplinesc cu solemnitatea pe care o atribuie copiii acestui act, iar munca — scuturatul cearceafurilor, spartul lemnelor — este un joc. Înainte de a pleca în căutarea Cocoșelului, Ursul și Motanul fac antrenament cu o scindură, adică se joacă, lăsându-se să alunece de-a lungul ei și cățărindu-se din nou pe ea, și fac asta cu multă ardoare, și se bucură, gustă din plin plăcerea. Totul seamănă cu o glumă. Chiar și cunoștele trucuri actoricești, luate direct din arsenalul clovnilor (ca momentul în care Motanul îl lovește, fără să vrea, pe Urs cu scindura), capătă un farmec nou datorită comportării artisticește naive, de o simplitate copilărească, a actorilor. Atmosfera caldă, luminoasă, este subliniată de muzica veselă și simplă (Paul Hurmuzescu), de cîntece și dansuri, de decoruri și costume, mai ales prin coloritul lor viu și plăcut (decoruri Nicolae Savin, costume Elvira Postolache).

Spectacolul nu ar fi avut decît de ciștigat, dacă unele glume ar fi fost folosite cu mai multă măsură și dacă actorii ar fi fost mai exigenți cu ei înșiși în scene cum este aceea a bătaiei Vulpoiului; copiii au mult spirit de observație și, dacă își dau seama că bătaia de pe scenă este evident „jucată”, își pierd încrederea în acțiunea scenică. Și, ca să ne întoarcem la text, o acțiune mai complexă, mai nouă și mai bine construită și o caracterizare mai amplă a personajelor ar fi făcut spectacolul și mai viu și mai atrăgător. Foarte interesantă în această privință ni s-a părut prezentarea Corbului, prin fabula atît de cunoscută a lui La Fontaine. Reluarea unui motiv atît de cunoscut, într-o formă nouă, necazul Corbului că a ajuns de risul tuturor și dorința lui de a se reabilita dau farmec personajului și ni-l apropie.

E un început destul de firav în domeniul repertoriului dramatic pentru copii și, totuși, prezența primului spectacol poate invita la optimism...

Ana Maria NARTI

Publicitate

Pe Calea Victoriei, în fața librăriei s-au strîns vreo 10—12 oameni, intrigați de reclama, cam neobișnuită, a romanului *Groapa* de Eugen Barbu.

Lepădînd un puritanism care ucidea pur și simplu publicitatea, Centrul de difuzare a cărții s-a trezit și a onorat așteptatul roman cu panouri sugestive, cu fotografia isteată a autorului, precum și — ceea ce este mai util decît orișice — cu niște afișe de mină cuprinzînd indicații despre „subiectul” cărții. E bine. Toată lumea va fi mulțumită. Și cititorul, căruia nu i se prezintă cartea de-a valma cu altele, fără atragere-aminte, și librăria, care va face, desigur, vînzare bună și — evident, autorul, care...

Mulțumirea stîrnită de acest început de bună publicitate s-a împletit însă, pe dată, cu o lacrimă... Ne-am gîndit — sîntem în branșă — la teatru... Ce tristă e reclama în jurul spectacolelor de fiecare seară!

Afișele vestind o piesă nouă stau, o zi sau cinci, pe ziduri, pe urmă dispar, acoperite de alte foi, deși piesa se joacă în continuare și publicul ar trebui să știe asta. Iar cele care mai rezistă — întîmplător — pe vreun perete, sînt înghesuite, pe la stînga de „Pronosport”, pe la dreapta de „Loto central” și pe deasupra de apelurile pentru colectarea fulgilor de gîscă...

La „Nottara”, și se oferă panouri cu fotografii din *Nora*, lipite prin stagiunea trecută și uitate acolo de cine știe cine. În schimb, *Montserrat* sau *Cauțiunea*, piese noi, nu se bucură de atenția celor însărcinați cu reclama. S-ar părea că nici nu mai sînt pe afiș...

În vitrinele casei de bilete a Naționalului, din Calea Victoriei, au rămas fotografii gălbejite ale veșnicei *Doamne nevăzute*, dar nici unul dintre spectacolele stagiunii în curs nu se bucură de o fotografie (6 × 9 măcar), iar cîte unele nici măcar de un afiș. Și asta unde? — acolo, și tocmai acolo, unde se vînd biletele și unde spectatorii trebuie să fie informați și atrași către spectacol.

Privește gazetele, oh! gazetele noastre atît de severe la chip. O excepție sau două — încolo, după ce cronicarul și-a spus (dacă și-a spus și cum și-a spus-o) părerea, piesa a dispărut din coloane. E moartă? Nu, altceva e mort, și anume interesul pentru atragerea publicului la teatru, pentru impunerea — iată o sarcină socială! — celor mai valoroase opere de

artă, pentru popularizarea autorilor, actorilor, regizorilor care se disting în truda lor creatoare.

Ce-ar fi să facem publicitate ?

Piese tipărite, piese jucate

De câțiva ani de zile, secția de teatru E.S.P.L.A. editează, într-un ritm mai mult sau mai puțin susținut, volume de teatru din dramaturgia originală, opere alese ale scriitorilor dintre cele două războaie (remarcăm în ultima vreme volumele Mihail Sorbul, Al. Kirițescu, Victor Eftimiu și așteptăm Camil Petreșcu, G. M. Zamfirescu, V. I. Popa, T. Mușatescu, Mircea Ștefănescu etc.), precum și câteva — puține — din dramaturgia universală de astăzi (Miller, Nazim Hikmet, Georges Soria). E bine, e util și prețios, dar cu totul neindestulător pentru necesitățile iubitorilor de lectură teatrală.

Ceea ce se remarcă — negativ — în activitatea secției de la E.S.P.L.A. este, dacă se poate zice așa, caracterul *pasiv* al acesteia; ai impresia că editura (ne referim la strădania ei în domeniul sus-pomenit) a devenit un fel de bibliotecă a teatrelor, publicând, în 90% din cazuri, piesele intrate în repertoriu și reprezentate pe scene bucureștene sau din provincie. Excepțiile sînt, în calitatea lor de excepții, puține la număr, iar citarea uneia e semnificativă.

O piesă ca *Boieri și țărani* de Alexandru Sever a văzut mai întîi lumina tiparului la E.S.P.L.A., ulterior pe aceea (cam palidă de altfel) a rampei. Și dacă, după înfrîngerea a destule pierderi și inerții a fost jucată, la aceasta a contribuit și tipărirea ei, care a adus textul în discuția publicului și a criticii literare, făcîndu-l cunoscut.

Nu s-ar putea oare ca asemenea fericite excepții să devină reguli ? Scuturînd pasivitatea, editura ar trebui să adopte față de dramaturgia originală în manuscris, o atitudine activă. Asemenea celorlalte redacții (proză, poezie, critică) și redacții de teatru i se cere să joace un rol stimulator, să scormonească prin sertarele autorilor de teatru consacrați sau începători, să cerceze vrafurile de texte de la Ministerul Culturii (se găsec), să propună contracte, într-un cuvînt, să execute, din plin, rolul inițiator și îndrumător care revine, de drept, oricărei edituri.

Nu s-ar putea, în aceeași ordine de idei, ca dramaturgia sovietică, din democrațiile populare și din celelalte țări ale lumii — și în primul rînd operele recente, necunos-

cute la noi — să fie traduse și tipărite, indiferent dacă ele se joacă sau nu pe vreo scenă a țării ?

Studiînd, selectînd și publicînd creațiile cele mai valoroase ale dramaturgiei mondiale, editura ar răspunde nu numai setei firești de cunoaștere a publicului, dar ar fi, totodată, de ajutor teatrelor ; în loc să se năpustească orbește pe diferite *Fete ră-tăcite*, consiliile artistice ar putea avea cunoștința de ceea ce este esențial în teatrul contemporan și să reprezinte, nu lucrări de mina șaptea, ci creații de frunte.

Ne-am îngădui, în acest sens, să sugerăm alcătuirea unor culegeri, cuprinzînd 8—10 piese plus un studiu introductiv (așa cum face, citeodată, „Cartea rusă”) și întîtulate, de pildă, „Teatrul german contemporan”, „Teatrul francez”, — „englez”, „italian”, sau culegeri din — iată câteva nume dintr-o sută — Brecht, Salacrou, Miller, Fast, Giraudoux, Friedrich Wolf, Priestley, Filippo, Go-Mo-Jo, Anouilh, Orlin Vasilev etc.

Dar nu „ideile” lipsesc. Ci nițică inițiativă...

Al. M.

Niște amănunte tehnice

...Și încă un pas înainte pentru ușurarea muncii privind repertoriul teatrelor.

De nenumărate ori, mai cu seamă în teatrele de provincie eram martorii unor dialoguri oarecum ciudate :

— Cum v-a plăcut piesa dramaturgului X ?

— Nu... să vedeți, noi nu cunoaștem piesa. Am vrea s-o citim, am auzit de ea, mi-a vorbit colegul meu, directorul din Y, că a auzit și la București, la cantina Fondului, cum că ar fi interesantă...

— Dar... cum ?

— E simplu, nu avem... textul...

Am întîlnit o dată un autor dramatic cocoșat sub povara unor plicuri enorme.

— Cel mai bine e să scrii piese într-un act... E mai „ușor” de expedit.

...Autorul își trimitea textul către teatrele din provincie, pentru că se întimpla ca textele bătute la mașină de către Direcția Teatrelor să nu ajungă la timpul și locul potrivit. Părea o simplă dificultate tehnică ! În fond, circuitul unui text dramatic — de la autor la masa de lectură a unui director sau secretar de teatru — se împotmolea adeseori, undeva pe drum.